

„Uram, Te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre” (Zsolt 90,1)

Búcs 2019. október 19.

Közel 20 éve alakult a Kecskés László Társaság. Alapításunk fő célja, a Felvidék XX. századi, elhallgatott magyar tragédiájának bemutatása. Az elmúlt években több felvidéki településen állítottunk emléktáblát Isten házában, hiszen a „kő marad..”, örökre emlékeztet.

Búcs: csodálatos község, mindössze 1000 lakosa mindegyike magyar, s összetartó közösséggé forrott. Ez ma – sajnos – szinte egyedülálló jelenség.

Búcs: ősi magyar földet érint lábunk, ősi magyar földön áll templomunk, Bulcsú vezér szállásterületén. Az ősök méltó utódai élnek e községben, hiszen emléket állítottak Esterházy Jánosnak, a felvidékiek mártírjának, csodálatos kiállítási helyet biztosítanak a népviseletek bemutatásához, büszkék emlékeznek búcsi vitézekre, akik kitartó bátorsággal védték a komáromi várat az 1848-49-es szabadságharcban. Makovecz Imre mondta: Nem tudom, a magyarságban honnan van ez az erő, a magyarság eltaposhatatlan. Tudjuk, mik vagyunk, s tudnunk kell, mivé lehetünk: Isten áldásával együtt erős, büszke és bátor kárpát-medencei magyarok.

Búcscon érzi a kismagyarországi: elemi érdekünk a magunkfajtáknak, hogy határtalanul összefogjunk, mert meg kell őriznünk azt a nemzeti egységet, amely 2010 óta egyre erősebb. Meg kell fognunk egymás kezét, határon át, éreznünk kell, hogy egy vérből vagyunk.

Ami a felvidéki magyarokkal történt, ami a búcsiakkal is megtörtént, velünk, a trianoni határon belüli magyarokkal, a dél-komáromiakkal is történhetett volna, hiszen akik kimérték határokat, azok centije tovább is csúszhatott volna. Mi, anyaországiak csak alázatosan kezünket nyújthatjuk, nyitott szívünket ajánlhatjuk a kirekesztetteknek, a genocídium fenyegető rémével küszködő felvidékieknek.

A búcsi református templom zsúfolásig megtelt október 19-én, egy szép szombati napon. Az ünnepi istentiszteleten dr. Szénási Szilárd esperes hirdetett ígét. Beszélt a történelmi sebekről, az önként feladott magyar létről, a gyerekek és unokák önfeladásáról. Nyerjen a magyar ember hitet és erőt a krisztusi megváltásban, s ahol a hit erős marad, ott megmarad a magyar lélek.

Ezután az emléktábla ökumenikus megáldása következett: Nagy Zsolt búcsi lelkipásztor, Csomor Gyula plébános, Szénási Szilárd esperes, Dél-Komáromból Máté László esperes, Nagy Attila lelkipásztor és Milus Ferenc plébános közreműködésével.

Karkó János, Búcs polgármestere visszatekintésében a községből elhurcolt, deportált és kitelepített családokra emlékezett. Többen itt voltak Jánossomorjáról, ahova nagyszüleiket, szüleiket telepítették. S itt voltak a Dél-Komáromban otthonra letek, a komáromi várat védő vitéz Csekes ifjak leszármazottai is.

Vajda Bence, Dél-Komárom ifjú képviselője megerősítette: Komárom a felvidéki elűzött magyarok otthon, a kitelepítés emlékvárosa, s büszkén hirdeti, hogy egyben az összetartozás városa is.

Trestyánszky Vilma Wass Albert: A bujdosó imája versét választotta, mellyel kifejezte, mennyire szükség van a lelki erősítésre, Istenhez való fohászra. Hiszen, „ha érdemét kegyednek a szenvedéssel méred, úgy egynek sincsen annyi szent jussa, mint e népnek.

Az ami ezután következett, az megható és felemelő volt egyben: óvodások és kisiskolások adták elő a búcsiak fehérnapos történetét. Korabeli ruhákban, valós életképeket hallhattunk, úgy, ahogyan több mint 70 éve történt. Búcs, a búcsi pedagógusok példát adtak mindenkinek, példát a nagy községeknek, nagyobb városoknak, hogyan kell az ifjabb generációnak elmondani, sejtjeikbe belevésni a történelmet, egyenes gerinccel kiállni igazukért. Köszönjük!

A Jánossomorjára kitelepített özv. Posztós Ferencné Erdélyi Erzsébet 84 éves búcsi lakos keresetlen, egyszerű szavakkal elevenítette meg gyermekkorá tragédiáját. S most már egyetlen rokona sem él a faluban, csak a temetői sírfeliratok mondhatják el családja történetét.

A újabb példát mutatott Búcs a közösségi összetartozás erejéből: a Forrás Kórus előadását nagyobb városok kórusai is megirigyelhetnék!

Molnár Orsolya könnyes szemmel, remegő hangon élte át Gál Sándor megrendítő történetét.

Végezetül elmondhatjuk: amit Búcson átéltünk, az egy nemzet töredékének kiállása volt, hogy azt érezhettük, remélhettük, hogy a történelem nem ért véget és igaz, amit a költő leírt, miszerint „a csillagok tengelyét olajozzák szorgalmas angyalok. És lészen csillagfordulás megint”.

Nemes Andrásné